

Ernest Benach i Pascual. President del Parlament de Catalunya

“Tant de bo la dreta hagués fabricat independentistes”

SOBIRANISME “L'independentisme ha crescut gràcies a Esquerra” **CONSULTA** “No tinc cap inconvenient a incloure el federalisme en un referèndum” **MISSIÓ** “L'objectiu d'ERC no és guanyar les eleccions, és que aquest país sigui lliure”

Pepa Masó / Emili Bella
BARCELONA

Després de set anys a la presidència del Parlament, Ernest Benach (Reus, 1959), número dos a la llista d'Esquerra a les eleccions de la tardor, celebra la modernització de la institució, ara més transparent i oberta.

Quin ha estat el debat més difícil de moderar?

Hi ha hagut moments puntuals complicats per la poca sintonia i diàleg entre els grups parlamentaris, a diferència d'altres èpoques en què això era més fàcil: hi havia diàleg i una certa complexitat en determinats temes. Això es trenca en aquests anys.

Per què?

Perquè tothom ha agafat rols diferents: el partit que feia 23 anys que estava en el govern està a l'oposició, i al revés. Això provoca un trencament i disfuncions molt importants, segurament per culpa de tots. Hem exagerat les urgències: el govern n'ha fet un gra massa amb les urgències, i l'oposició, amb les prorroques. El que eren excepcionalitats han estat norma. Al ple s'han mantingut les formes. Amb tot, hi ha un moment crític, el del 3% Maragall-Mas, i altres en què hi ha hagut una actitud pensant més en l'espectacle que en el fons de les coses. **És possible la unitat dels partits independentistes? És imprescindible, d'altra banda?**

Crec en la unitat del poble de Catalunya per damunt de tot en moments difícils de crisi econòmica, social i nacional. És quan, com a poble, s'ha de respondre, i això ho defensaré fins al final, ni que estratègicament no convingui. Davant les agressions de

l'Estat, és indispensable la unitat. A partir d'aquí, l'estratègia de país i la tàctica dels partits són coses diferents. I aquí és on ens confonem. L'independentisme ha crescut, ha evolucionat, s'ha normalitzat i s'ha institucionalitzat, i ha estat possible gràcies a Esquerra. Que tot això ara no tingui cap valor, no ho entenc. El referent de l'independentisme, des del punt de vista institucional, continua sent Esquerra. Que hi ha altres grups que surten? Sempre s'ha de parlar amb tothom, però no perdem la perspectiva. Parlem de projectes seriosos i de coses ben fetes. No es poden generar expectatives falses. Tant de bo que també hi hagués hagut aquesta fàbrica d'independentistes a la dreta, perquè la situació seria molt diferent.

Solidaritat i Reagrupament no són de dretes?

Jo el que sé és que Esquerra ha fet una aposta per la convivència i la cohesió del país, ha fet un discurs dient que no cal que ningú renunciï al que és, si no vol fer-ho; que el convidem que també sigui català. Aquest esforç s'ha fet des de l'esquerra

Em molesta bastant que es digui que tot el que el tripartit ha fet és un desastre, perquè no és veritat”

El president del Parlament, Ernest Benach ■ ROBERT RAMOS

perquè només es podia fer des de l'esquerra. La dreta té els seus deures pendents. No m'atreveixo a dir que aquestes candidatures siguin o deixin de ser de dretes, perquè encara no en sabem res, del seu punt de vista social, de la política energètica, dels drets individuals, dels drets de les dones... Nosaltres sí que hem fet aquesta feina, i molt a fons. Per Esquerra,

la cohesió social i les polítiques socials van acompanyades de les polítiques nacionals.

Què va primer, el referèndum o la declaració unilateral d'independència?

Primer cal tenir una majoria de gent que vegi clara la idea, i després ja discutirem si el referèndum o la declaració unilateral. Això és començar la casa per la

teulada. No ens adonem que encara tenim una part importantíssima de la població que la veu amb respecte però que encara li fa una certa por, aquesta idea. Els hem de convèncer que és la millor per al futur del país, per al seu futur. Quan tinguem aquesta feina feta, i només la farem a partir d'intentar demostrar-ho a la pràctica, ens podrem plantejar si referèndum o declaració. Ara no hi ha, per desgràcia, una majoria al Parlament que pugui declarar la independència. Nosaltres hi possem 21 diputats, ara mateix, però per arribar als 68, com ho fem? En falten 47. I si fem un referèndum avui, què guanyarà? Temo que, tot i que els resultats sorprendrien, encara tenim feina a fer i hi ha camí a recórrer.

L'hipotètic referèndum hauria d'incloure una casella per al federalisme?

No hi tinc cap inconvenient. Si hi ha un referèndum i es vol consultar, que es consulti el que es vulgui, perquè, al cap i a la fi, el dret a l'autodeterminació és això, la consulta sobre quin model vols per al teu país: la independència, el federalisme, l'autonomia, ser una regió d'Espanya... Aquest no és el problema, avui. Encara estem en una fase en què hem despertat moltes consciències però no les suficients. Les hem de despertar des de la complicitat, la simpatia i la seducció, i no des de la confrontació.

Si cada vegada hi ha més independentistes, com és que ERC baixa en les enquestes?

Sempre parlem d'enquestes, i no de realitats. Aquesta pregunta m'agradarà respondre-la l'endemà de les eleccions, quan hi hagi un resultat concret. Llavors sabrem què ha passat. Però

que hi hagi cada vegada més consciència nacional i més gent que tingui simpatia per la independència és magnífic. Com més serem, més riurem. Potser la tàctica de partit ha ajudat que aquesta estratègia de país hagi funcionat, però n'ha pagat també les conseqüències. El temps ho dirà. És una feina a mitjà termini, no a curt termini. L'objectiu número u d'Esquerra no és guanyar les eleccions, és que aquest país sigui lliure. Possiblement, per fer-ho, cal guanyar les eleccions, però l'objectiu número u és aquest, i de vegades fer això implica sacrificis.

El tripartit passa factura?

Passa factura, sobretot, la crisi econòmica. I després, des del govern s'han fet coses bé i d'altres, no. Això passa en tots els governs. Ara hi ha molt més debat ciutadà, tot és més transparent i les conseqüències de la crisi són les que passen especialment factura al tripartit. A més em molesta bastant que es digui que tot ha estat un desastre, perquè no és veritat. En aquests set anys s'han fet coses molt importants per al futur i s'ha avançat en temes que són nuclears per al país. La Catalunya del segle XXI té possibilitats de ser estat, però perquè sigui possible s'han de fer una sèrie de coses al país que s'han de començar a bastir. I això és el que s'ha fet. Que no hi ha resultats espectaculars? No ho sé. No és el que em preocupa més.

Però per què, aquesta sensació de derrota?

Siguem objectius i racionals: mireu el balanç de feina feta, quantes escoles s'han fet, com hem entomat el tema de la immigració, sense problemes de convivència especialment greus; mireu com ha evolucionat el model de comerç malgrat la crisi. El problema de les infraestructures és que no ha fet el govern d'Espanya. Faria falta una mica de racionalitat i fer un debat serà. Dir que les coses no s'han fet bé és absolutament fals i és un mal servei al país. Aquests anys no han estat un desastre, en cap cas. S'ha aconseguit avançar en temes conceptualment molt importants: els drets socials, el dret a l'habitatge, la millora de la democràcia... Són processos que s'inicien i que tindran fruit amb els anys. Tot això no es teixeix així com així.

Haver fet president Montilla també passa factura?

Té una doble lectura. És veritat que hi ha una part de l'electorat que no ho ha admès. La que no ho ha admès perquè Montilla no ha nascut a Catalunya no m'interessa. La gran virtut d'haver fet president Montilla és demos-

Ernest Benach, número dos a les llistes d'Esquerra per a les properes eleccions, ha ocupat durant set anys la presidència del Parlament
■ ROBERT RAMOS

trar que som un sol poble, una sola comunitat, una sola nació. És evident que això té un preu, i aquest preu, no hi ha cap dubte que l'hem pagat.

El president d'Esquerra, Joan Puigcercós, ha dit que no hi haurà tercer tripartit. No n'està prou satisfet?

És un estat d'ànim que hi ha, i caldrà veure el resultat de les eleccions, com va tot plegat,quina és la situació i quins els escenaris de futur, que n'hi ha molts de possibles.

Això és equidistància?

No. Senzillament, és sentit comú. Perquè l'equidistància tenia un cert sentit quan el país estava com estava, després de vint-

i-tres anys de govern d'una mateixa coalició... Hi ha factors que ara mateix pesen molt: la crisi econòmica i nacional, la mala relació en tants àmbits amb l'Estat espanyol... Això pot obligar a prendre decisions dràstiques com a país. I aquí no s'hi valen equidistàncies ni alternances ni posicions egoistes. S'haurà de fer un sacrifici de país, pot ser que tots plegats prenguem unes determinades decisions. Vol dir fórmules de govern d'unitat? És impossible de saber, a hores d'ara. Haurem d'estar tots a l'altura de les circumstàncies i ser prou responsables perquè en determinats moments posem el país al davant, cosa que no hem sabut fer fins ara.

El lideratge de Puigcercós està en perill, si hi ha un retrocés electoral?

Els partits es regeixen per congressos, trien els seus dirigents, i el nostre és amb votació universal, per urnes, votació territorialitzada, i em sembla que no hi ha cap partit que tingui una elecció tan democràtica com la nostra. Aquesta ha estat l'elecció dels militants. En el proper congrés veurem què passa, qui hi ha, qui es presenta. En tot cas, és evident que hi ha una direcció que ha guanyat unes eleccions internes, i té la responsabilitat de tirar el partit endavant i passar comptes quan toqui, i la militància decidirà. Però a hores d'ara, parlar quan encara no hi ha les

eleccions convocades, quan no sabem què passarà, que parlem d'hipòtesi però no parlem de fets reals, plantejar una hipotètica crisi és avançar-nos massa en el temps.

Les ferides d'Esquerra es poden donar per tancades?

Hem fet tots un esforç important perquè es tanquin, i desitjo i espero que sigui així, tot i que evidentment les cicatrius no són boniques. Només ens podem plantejar el futur, rendibilitzar la feina del govern i explicar-ho bé a la ciutadania si no tenim cap ferida oberta. Jo, si vaig de número dos, en part és per expressar aquesta idea. De partit, n'hi ha un, tot i que hi pugui haver famílies, tendències, diversitat, que és bo. El que hi ha és un projecte polític compartit.

Encara es pot parlar de carodistes?

El mateix Carod no ha acceptat mai aquesta formulació. El que hi ha són sensibilitats diverses. No tots pensem igual, només faltaria això. Potser de vegades possem èmfasi en determinats aspectes, i què?, es tracta de la capacitat que tinguem tots plegats de sumar i d'entendre'ns i tirar endavant. Respecto, aprecio, valoro la feina feta per Josep-Lluís Carod-Rovira. Continuo pensant que és un referent, i al mateix temps sóc lleial a un projecte polític, el d'Esquerra.

Com valora que no vulgui participar en la campanya?

No crec que en aquests moments haguem d'incidir en aquest aspecte. Hi ha una campanya electoral al davant i hem de fer un esforç màxim tots plegats per obtenir el millor resultat possible. Si hi ha algun element o punt de conflicte, hem de minimitzar-lo i respondre-hi. Si hi ha un possible conflicte, intentar que no hi sigui.

La sentència del Tribunal Constitucional, el recurs contra llei d'acollida...

Estem vivint en la gran contradicció. Per una part, s'anuncia que s'intenta reformular no sé què de la justícia per mirar d'arreglar el que el Constitucional no admet de l'Estatut, i paral·lelament es presenta un recurs d'inconstitucionalitat a la llei d'acollida, que és una de les lleis nuclears per a la convivència a Catalunya. Com s'entén, això? No té explicació. Amb tot el respecte institucional, quan sento aquests cants de sirena sobre la justícia que farem, no me'ls crec. I entenc que la majoria de gent de Catalunya n'estigui farta i cansada, d'aquests discursos, perquè no són creïbles. El crèdit del govern d'Espanya en relació amb Catalunya s'ha esgotat fa temps, no en té. No hi ha fets concrets que demostrin que això s'ha superat; al contrari, hi són per qüestionar l'autogovern de Catalunya. ■

“

Fer Montilla president té un preu i aquest preu, no hi ha cap dubte que l'hem pagat”